

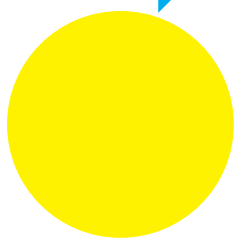

«ایران» را در صفحه‌های مجازی دنبال کنید

پنجشنبه ۸ آبان ۱۴۰۴ • سال سی و یکم • شماره ۸۸۷۳
• اذان ظهر ۱۱/۴۸ • اذان مغرب ۱۷/۳۰ • نیمه شب شرعی ۲۳/۰۶ • اذان صبح فردا ۵/۰۱ • طلوع آفتاب فردا ۶/۲۵

irannewspaper.ir

ایران

• صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:

هادی خسروشاهین

مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری

• مدیرعامل: علی متقیان

• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • شماره: ۸۸۷۶۱۵۴ • ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰

• پیامک: ۳۰۰۴۵۱۲۳ • روابط عمومی: صندوق پستی: ۱۵۸۷۵۰۵۳۸۸

• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه‌های همشهری

• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT

• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۱۳

امام علی(ع):

اندازه گیر، سپس بپز. بیندیش، آنگاه بگو.

سخن روز

غررالحکم، ج ۴، ص ۵۰۶

«زنده‌شور»ی بهرام افشاری در فجر چهل و چهارم

بهرام افشاری در تازه‌ترین کار سینمایی خود با نقشی متفاوت و گرمی خاص، در فیلم سینمایی «زنده‌شور» به کارگردانی کاظم دانشی بازی خواهد کرد. «زنده‌شور» به کارگردانی کاظم دانشی اولین روزهای فیلمبرداری خود را پشت سر می‌گذارد. «زنده‌شور» داستان چند نفر است که به دلیل ارتکاب جرم محکوم به اعدام هستند. این فیلم قرار است برای حضور در چهل و چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر آماده شود. کاظم دانشی در آثار خود نشان داده که علاقه خاصی به فیلم‌های جنایی و معمایی دارد. **ایرنا**

بازگشت حمید جبلی در جمع «دوستان بامحبت»

اسماعیل خلیج، نویسنده، بازیگر و کارگردان شناخته‌شده تئاتر به‌زودی نمایشنامه «دوستان بامحبت» به قلم حمید جبلی را به صحنه می‌آورد. قصه، روایت سه رفیق قدیمی تئاتر است که سال‌ها پس از درگذشت یکی از آنها، دختر وی تصمیم می‌گیرد آخرین نوشته پدرش را با همکاری دو دوست بازمانده‌اش روی صحنه زنده کند. این اثر، سفری احساسی و نوستالژیک میان خاطره، رفاقت و بازگشت به صحنه است: بازگشتی به عشق اولین، یعنی تئاتر. **امهر**

همکاری دوباره محمدرضا گلزار با شبکه نمایش خانگی

محمدرضا گلزار بازیگر سینما و تلویزیون پس از دوری پنج ساله با یک سریال به شبکه نمایش خانگی برمی‌گردد. کارگردانی این سریال را امجد توکلی برعهده خواهد داشت و تهیه‌کنندگی آن را ابراهیم عامریان، نویسنده این مجموعه نمایش خانگی مسعود خاکباز است. «گیسو» آخرین حضور محمدرضا گلزار به عنوان بازیگر در شبکه نمایش خانگی است و گلزار پس از پنج سال به شبکه نمایش خانگی برمی‌گردد. توکلی تجربه‌های موفق‌تری همچون «زنگارک» و «عروسی مردم» را در سینما داشته است. وی اخیراً فیلم تحسین شده «عزیز» را کارگردانی کرده است. **ایرنا**

فیلم‌های ناصر تقوایی همچنان دغدغه امروز است

نسل‌های مختلف می‌توانند فیلم‌های آقای تقوایی را درک کنند و به اندازه ما درگیر فیلم شوند. به طور مثال، نسل‌های مختلف سریال دایی جان ناپلئون را تماشا کرده و برایشان دغدغه شده است. فیلم‌های ناصر تقوایی همچنان دغدغه امروز است

و این معاصر بودن امتیاز ویژه‌ای برای او ایجاد کرده است. دایی جان ناپلئون یکی از مهم‌ترین آثار نمایشی در کشور ماست و در بسیاری از آثار پس از خود تأثیرگذار بوده است. آقای تقوایی در پرداخت و خلق شخصیت‌های فرعی توانایی ویژه‌ای دارند. ما معمولاً آثار را با شخصیت‌های اصلی به یاد می‌آوریم اما در فیلم «ناخدا خورشید» وزن شخصیت‌های فرعی دقیقاً مانند شخصیت‌های اصلی است. مایکی از مهم‌ترین فیلمسازان کشورمان را از دست دادیم کسی که در کنار آقای مهرجویی و هم‌نسلان خودش سنگ بنایی نه‌آذند که سینمای ما تاکنون بر آن استوار است.

گزیده‌ای از پیام ویدیویی اصغر فرهادی در مراسم یادبود زنده‌یاد «ناصر تقوایی» که به همت کانون کارگردانان سینمای ایران برگزارشد/ صبا

نقل قول

گزارش

گروه فرهنگی

تئاتر کودک و نوجوان در ایران امروز در وضعیتی متناقض و پیچیده قرار دارد؛ جایی که استعداد و شور هنری با کمبود حمایت و بی‌توجهی به نیازهای واقعی مخاطب جوان روبه‌رو است. این نسل که در دوره‌ای طلایی و حساس از زندگی قرار دارد، نه آثار متناسب با روحیات خود می‌یابد و نه فضای کافی برای تجربه و خلاقیت. بسیاری از تولیدات موجود یا برای کودکان کوچک طراحی شده‌اند و برای نوجوانان جذابیت ندارند، یا به آثار بزرگسال نزدیک‌اند که والدین اجازه دیدن آنها را نمی‌دهند. نتیجه این می‌شود که نوجوان در میان این خلأ فرهنگی گرفتار می‌شود؛ در برخی که نه می‌تواند از دنیای کودکی لذت ببرد و نه وارد دنیای بزرگسالی شود.

نوجوانان امروز با یک جهان هیجان، پرسشگری و تحول هورمونی و روحی روبه‌رو هستند. این دوره، زمان کشف هویت و شکل‌گیری نگرش‌های اجتماعی و اخلاقی است، اما بسیاری از تولیدات فرهنگی ما نه به نیازهای عاطفی و روانی آنها پاسخ می‌دهد و نه امکان مشارکت فعال در تجربه هنری را فراهم می‌کند. از این رو، بخش زیادی از علاقه نوجوانان به آثار بزرگسالان، نه از سر‌بلوغ واقعی، بلکه از کمبود گزینه‌های متناسب با سن و روحیاتشان شکل می‌گیرد. نوجوان احساس می‌کند برای دیده شدن و احترام، باید زودتر بزرگ شود و به همین دلیل به محتوایی جذب می‌شود که مناسب او نیست.

کمبود حمایت‌های مستمر و هدفمند نیز چالش دیگر این حوزه است. بسیاری از گروه‌ها، بویژه تازه‌کارها و تولیدات کوچک، برای تأمین منابع مالی، اجاره سالن تولید موسیقی و دکور با مشکلات جدی روبه‌رو هستند. در عین حال، تولیدات پرهزینه و تجاری، بیشتر شبیه ویتن‌های هنری هستند تا تجربه واقعی کودکان و نوجوانان.

فقدان حمایت‌خرد و مستمر، چرخه تولید را دچار رکود کرده و مخاطب را از تئاتر کودک و نوجوان دور می‌کند. این وضعیت نه تنها تهدیدی برای صنعت تئاتر، بلکه آسیب بزرگی به رشد فرهنگی و اجتماعی نسل آینده است. نوجوانان امروز، با فضای رسانه‌ای، مدرسه و جمع‌دوستان مواجه‌اند که هر یک هویتی متفاوت و گاه متضاد

راه نجات؛ کمک‌های خرد و شبکه حمایتی

به باور کاظمی، احیای تئاتر کودک و نوجوان با یک سیاست ساده ممکن است؛ حمایت‌های کوچک اما مستمر. او توضیح می‌دهد: «نیازی نیست همه چیز از صفر تا صد بر دوش یک گروه باشد. نهادهای می‌توانند در بخش‌های مختلف مشارکت کنند؛ یکی بروشور چاپ کند، دیگری موسیقی بسازد، یکی سالن بدهد یا لباس و دکور را تأمین کند. همین کمک‌های کوچک می‌تواند چرخه تولید را زنده نگه دارد.»

مریم کاظمی، کارگردان تئاتر در گفت‌وگو با «ایران» تأکید کرد

نوجوانان در برزخ فرهنگی

نوجوان

آموخت که

خود بودن

ارزش دارد.

باید به او

بگویم تو

همین‌طور

که هستی

مهمی، لازم

نیست برای

دیده شدن

بزرگ شوی.

اگر این حس

در او تقویت

شود، دیگر

برای تقلید

از دنیای

بزرگسالان

عجله

نمی‌کند

تئاتر و تلویزیون در آغاز گفت‌وگو با لحنی زیرآپشکستگوانی مانند مریم کاظمی که عضو شورای سیاست‌گذاری و ارزشیابی نمایش حوزه هنری کودک و نوجوان است، معتقدند هنوز هم سازمان‌ها و ارگان‌هایی مانند حوزه هنری وجود دارند که امید را زنده کنند؛ آمیدی به تغییر، به بازگشت به اصالت و به نسلی که اگر فرصت داشته باشد، می‌تواند دوباره تئاتر را زنده کند. او باور دارد تا وقتی حتی چند هنرمند دغدغه‌مند برای کودکان و نوجوانان کار می‌کنند، چراغ این صحنه خاموش نخواهد شد؛ فقط باید یادمان نرود که این نسل، مخاطب امروز نیست؛ آینده‌فرداست و آینده را نمی‌توان نادیده گرفت.

نوجوان: نسلی که دیده نمی‌شود
مریم کاظمی، هنرپیشه و کارگردان با سابقه

مستقیم نوجوان را نمی‌پذیرد، نتیجه همین می‌شود؛ بچه‌ها بدون راهنما وارد دنیایی می‌شوند که برایشان طراحی نشده است.»

بحران هویت و بی‌اعتمادی

کاظمی با نگاهی روان‌شناسانه به موضوع ادامه می‌دهد: «در دوره نوجوانی، بدن و ذهن در حال دگرگونی است. هورمون‌ها تغییر می‌کنند، هیجانات زیاد می‌شود و احساسات گاهی غیرقابل پیش‌بینی است. این یعنی نوجوان نیاز به درک و گفت‌وگو دارد، به جای اینکه به نوجوان گوش دهیم، به او دستور می‌دهیم درس بخوان، المپیاد برو، کنکور آماده شو! در حالی که او دلش می‌خواهد بفهمد که کیست و چه جایگاهی در جامعه دارد.

چون نمی‌تواند خودش را در آینده فرهنگی ببیند، ناخوسته به آثار بزرگسالان گرایش پیدا می‌کند تا بزرگ‌تر به نظر برسد.» او تأکید می‌کند که برای ساخت آثار ماندگار، همکاری چند نهاد ضروری است: «فقط یک نویسنده یا کارگردان نمی‌تواند این مسیر را پیش ببرد. آموزش و پرورش، خانواده‌ها، نهادهای فرهنگی و رسانه‌ها باید دست به دست هم دهند. وقتی هر کدام جدا کار می‌کنند، نتیجه‌اش پراکندگی و بی‌اثر بودن است.»

هزینه‌های سنگین، سالن‌ها برای اجرا کم

او در ادامه از مشکلات اجرایی گلایه دارد: «هزینه تولید تئاتر کودک بسیار بالا رفته و سالن‌های مناسب کم است. گروه‌های مستقل برای گرفتن سالن باید از مراحل اداری طولانی بگذرند و بسیاری از مدیران تنها سراغ بازیگران شناخته شده می‌روند تا سالن پر شود. در این میان، جوان‌ها و گروه‌های تازه‌کار عملاً حذف می‌شوند و همین موضوع نقش سازمان‌های متولی را پررنگ‌تر می‌کند.»

حمایت‌های حوزه هنری کودک و نوجوان

از تئاتر نوجوان

کاظمی که سال‌ها تجربه مستقیم در تولید نمایش‌های کودک و نوجوان دارد، وضعیت تئاتر این حوزه را پراز تناقض می‌داند: «یکی از مشکلات اصلی ما کمبود حمایت است. حمایت که کم می‌شود، مخاطب هم از بین می‌رود. خانواده‌ها می‌آیند اما تئاتر کودک دیگر آن جذابیت لازم را ندارد. چون تولیدات اندک و امکانات محدود است. البته بی‌انصافی است اگر از نهادهایی مانند حوزه هنری کودک و نوجوان نام نبریم که تلاش‌هایی در این حوزه انجام داده و حمایت‌هایی در حوزه کودک و نوجوان صورت می‌دهد اما باید گفت این حمایت‌ها از سوی سازمان‌های دیگر باید تقویت شود تا نتیجه‌بخش باشد.»

برش

بسر را به واکنشی از جنس همین کشش و علاقه ذاتی به جنس مخالف وامی‌دارد. این کشش و واکنش‌های مدام، بی‌شک برای آن دسته از مخاطبان فیلم که دوران نوجوانی و اوج غرایز و کشش‌های درونی خود را به تجربه لمس کرده‌اند، غیرقابل کتمان است. از این رو «گریزه» در سینمای امروز ایران که به طور عمده و به ناچار با آثار کم کیفیت و ضعیف کمدی پر شده، مجال و غنیمتی است تا بتوان از نمای دور و برپرده سینما و در حین روایتی کلاسیک و عاشقانه، به دوران مهمی از زندگی یک انسان نگرست: دورانی که می‌تواند فردا و آینده خانواده، جامعه و کشور را بسازد.

درام در نیم ساعت فیلم اتفاق می‌افتد و پرده دوم فیلم تقریباً به تمایلی در خدمت نمایش ریزناقتی از رابطه پرکشش میان دو نوجوان قصه است. این مساله اگرچه به کلیت روایت فیلم خدشه وارد می‌کند و ممکن است مخاطب را تا حدی خسته کند، اما کاملاً در خدمت درونمایه اصلی است که سندی به عنوان زیربنای اثر و نقطه تمرکز فیلم خود روی آن سرمایه‌گذاری کرده است. نمایشی محترمانه و اخلاقی از غریزه اصلی انسانی. غریزه در لغت به این شکل معنی می‌شود: «گریزه گرایش درونی و ذاتی ارگانیسم‌های زنده به سمت رفتارهای مشخص است. غریزه به معنای علاقه‌ها، مهارت‌ها و معلوماتی است که موجود زنده بدون آموزش و از ابتدای تولد به صورت بالقوه یا بالفعل با خود دارد. الگوهای رفتاری غریزی از سرشت برمی‌خیزند و اکتسابی و آموختنی نیستند.»

در فیلم «گریزه»، هرچه گام‌ها ساده میان دختر و پسر نوجوان به سمت هم بیشتر می‌شود، تعریف نمایشی این واژه بر پرده سینما وضوح بیشتری می‌گیرد. دختر با ساده‌ترین و حساب‌شده‌ترین کشش‌ها،

و پرداخت بصری و حتی پاند صوتی فیلم بر زیبایی‌شناسی غریزه گذشت. با این حال اسعدی به خوبی توانسته به رغم محدودیت‌های پرداخت به مضامین تند احساسی در سینمای ایران، تصویری باورپذیر و مخاطب‌پسند و قابل نمایش به روی پرده برسد. هر زمان دو شخصیت نوجوان در قفاب دوربین قرار می‌گیرند، فیلم جان می‌گیرد و نگاه مخاطب به تمایلی جوانب جلب می‌شود. با این حال و با وجود زحمتی که امین حیایی، بانتۀ باطنی‌ها و ژاله صامتی در شخصیت‌های فرعی فیلم کشیده‌اند، تنبیدی داستان اصلی فیلم که این شخصیت‌ها را به دونوجوان عاشق فیلم خود حس می‌کند، روبه‌رو نبوده‌ی.

«گریزه» که محصول سال ۱۴۰۰ است و به تازگی اجازه اکران پیدا کرده، برای سیایش اسعدی یک گام بلند از منظر کارگردانی به شمار می‌رود. فرم فیلم تا حد زیادی با شور و حال عشق نوجوانانه دو شخصیت محوری هماهنگ است. به طور قطع نمی‌شود از تأثیر فیلم‌های مشابهی همچون «درخت کالی»، «سینما پارادیزو»، «مالنا»، «ولیتا» و «در حال و هوای عشق» در نحوه ساخت

نگاهی به فیلم «غریزه» ساخته سیاوش اسعدی

گام بلند عاشقانه

هرچند که در ظاهر در دهه چهل شمسی روایت می‌شود. انتخاب آن دوره تاریخ معاصر از جهاتی فیلم را به محدودیت در انتخاب لوکیشن رسانده و از سوی دیگر دست فیلمساز در طراحی صحنه، تعریف روابط میان شخصیت‌ها و نیز قصه‌های فرعی مرتبط با آنها باز شده است. شاید اگر داستان در این دوران تعریف می‌شد، دیگر با چنین نمایش پرشوری از پسر نوجوانی که اولین عشق را به آرامی و با تپش تند قلب خود حس می‌کند، روبه‌رو نبودی.

«گریزه» که محصول سال ۱۴۰۰ است و به تازگی اجازه اکران پیدا کرده، برای سیایش اسعدی یک گام بلند از منظر کارگردانی به شمار می‌رود. فرم فیلم تا حد زیادی با شور و حال عشق نوجوانانه دو شخصیت محوری هماهنگ است. به طور قطع نمی‌شود از تأثیر فیلم‌های مشابهی همچون «درخت کالی»، «سینما پارادیزو»، «مالنا»، «ولیتا» و «در حال و هوای عشق» در نحوه ساخت

نقد

جواد صفوی

منتقد سینما

آنچه فیلم «غریزه» چهارمین ساخته سیاوش اسعدی را به اثری جذاب تبدیل کرده، رابطه عاشقانه میان دو شخصیت اصلی نوجوان فیلم با بازی‌های خوب و تأثیرگذار ساینه روحانی و مهدیار شاه محمدی است. ارتباط دو نوجوان که در فضایی فانتزی تغزلی روایت می‌شود، «حوالی اتوبان»، «جیب برخیان جنوب» و «درخونگاه» سه فیلم قبلی اسعدی هر کدام در فضایی متفاوت اما با رویکردی مشابه به در قفس افتادن و زخمی شدن حقیقت یک عشق می‌پردازند. ماجرای «غریزه» هم دور از فیلم‌های قبلی فیلمساز نیست،